

Kugler Viktor

EMBRIÓ

magamra veszem az árnyékom,
bőrré vastagodik.
feloldódik ujjaim között az úszóhártya,
hogy kitapogathassam a benned égő erdőt,
a part lelkiismeretét.
a bordámra kövesedik a szívverésed, anya.
belelóg arcomba a szíved,
harapni próbálok belőle,
de beleolvadtak a számba a fogak.
annyit néztem a napot a hasadon keresztül,
hogy felforrósodott szememben a nézés,
és mint kontaktlencsét,
a retinámat éjjelre a magzatvizedben áztatom,
és míg hül benned a látásom, vigyázz rám,
nehogy a szememre ráfolyjon belőled a vakság.

BULIMIA

a táj széles állkapocs,
harapása elejtett reflex.
kinyújtott nyelvén galambok élnek,
halálfélelem nélkül.
rossz ízű morzsákon nevelkednek.
perisztaltikájuk keserű elkenődés.
a vonulás a szárnyuk tövébe hólyagosodik.
fényesre simogatják röptükkel
az elhomályosodás lehetőségét,
és csőrükkel kétértelműen hallgatnak.
a csendjük letüdözött rosszullét,
hányadékuk egy tükörsima galaxis.